34ste jaar. — Nr 78. Zaterdag 2 Juli 1887.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN DEN 2 JULI.

Van alles wat.

De *Moniteur* van gisteren vrijdag behelst de afkondiging der wet waardoor inkomrechten geheven worden op den invoer van vreemd vee.

***

Sedert lang hebben de geuzengazetten op de vier hoeken der wereld uitgebazuind dat de katholieke Kerk dood en begraven is. Zij kunnen het dan ook niet over hun hart krijgen dat de invloed van den Paus zich overal doet gevoelen.

Duitschland en Spanje namen Leo XIII tot scheidsrechter in hun geschil over de Filippijnsche eilanden,

Daarna ging prins Bismarck om hulp bij den H. Stoel, om zijne krijgswetten gestemd te krijgen.

Engeland spreekt van eenen algezant naar Rome te zenden.

Italië zou gaarne met het Vatikaan overeenkomen.

En Leo XIII — wien niemand kan missen — is een ouderling zonder grondgebied, zonder soldaten of kanonnen.

Men moet het bekennen, die doode komt leelijk aan de teenen der geuzengazetschrijvers trekken.

***

Ondanks het geschreeuw der liberalen en socialisten wil het vleesch toch met opslaan. Nu willen de geuzen spotten met de vermindering der rechten op den koffij.

't Is de moeite niet waard, zeggen ze.

Wij zouden eens willen weten welke wetten het laatste geuzenministerie gemaakt heeft, om deze of geene belastingen te verminderen, en al ware 't maar met éénen « enkelen » centiem.

***

De *Indépendance belge*, het Brusselsche geuzenblad, meldde in eene briefwisseling uit Parys, het volgende :

Een korrespondent van het blad *la Liberté* deelt aan zijn dagblad eene tijding mede welke, indien zij echt is, van het grootste belang zou zijn.

Zekere mogendheden zouden geraadpleegd geworden zijn, aangaande de gebeurlijke bijeenroeping van een groot Europeesch kongres, waarvan het eerevoorzitterschap zou opgedragen worden aan Paus Leo XIII, *de hoogste zedelijke overheid* die er bestaat in de algemeene verwarring der eeuw — zegt de telegram — *de onpartijdigste geest*, en die het best in staat is de twisten van koningen en volkeren te bedaren.

Men zou er zich niet aan verwachten dergelijke hulde aan het Pausdom en aan den persoon van den Paus in de *Indépendance* aantetreffen.

Inderdaad, dat blad is een dergenen die den heer Frère-Orban onvoorwaardelijk goedkeurden in zijne beruchte *gedachtenwisseling* met het Vatikaan, ter gelegenheid der ongelukswet, en in de afbreuk der diplomatische betrekkingen met den H. Stoel, welke er het gevolg van was.

Wanneer wij echter zien wat er in Duitschland omgaat, alwaar prins von Bismarck, die tijdens den *Kulturkampf* de groote held onzer liberalen was, zich openlijk beroemt op zijne vriendschappelijke betrekkingen met Rome en de tusschenkomst van den Paus tot bedaring der godsdienstwisten, moet het ons niet verwonderen dat het denkbeeld van een Europeesch kongres, door den H. Vader voorgezeten, in het hoofd van den rijkskanselier is opgekomen en door andere staatsmannen wordt bijgetreden.

't Is een teeken dat men zoo niet in België, ten minste in andere landen, begint te begrijpen in welken verschrikkelijken toestand het liberalisme de samenleving heeft gebracht.

***

Een schoon bewijs van Protestantsche verdraagzaamheid en eerbied van de gewetensvrijheid, is de daad van den Protestant Lord Newgate, die in zijn testament bepaalt dat zijne erfgenamen, die Katholiek zouden worden, onterfd zullen wezen !

Moest er bij Katholieken zoo iets bestatigd worden, de geuzen-bladen zouden het jaren lang rondbrieven als een schandaal van onverdraagzaamheid.

Nu echter zullen zij het goed en schoon vinden, want 't is de bekrachtiging van de broodrooverij die zij op de arme huisgezinnen toepassen *omdat deze katholiek zijn*.

Aardige verdraagzame lieden !

***

In den Transvaal is er beslist dat men 15 jaar kiezer en *Protestant* moet zijn om lid der wetgeving te kunnen worden. Zoodus kunnen andersdenkenden daar nooit deel maken van de Kamers, zegt het *Vlaamsch Heelal !!*

Onze tegenstrevers hier te lande hebben dezelfde verwaandheid. Volgens hen heeft een Liberaal hier ook recht op alles ; een Katholiek is slechts goed om afgerost te worden. Maar gelukkiglijk, dat staat niet in de wet, en daarom kunnen de Geuzen hunne onverdraagzaamheid op dit gebied niet toepassen.

***

Als het kalf verdronken is, vult men de put, zegt het spreekwoord, en 't is maar na dat men zich heeft laten met den neus leiden, dat men spijt krijgt en belooft van in het vervolg beter uit zijn oogen te zien.

Zoo redeneeren waarschijnlijk op dezen oogenblik menige ongelukkige koolmijners die ten gevolge van hunne oproerige houding hun werk kwijt geraakt zijn en niets hebben gewonnen, maar alles verloren.

Mochten zij ten minste wijzer worden en begrijpen dat de eenige kopstukken die zich aan hun hoofd bevinden, geen ander doel betrachten dan hunnen eigen intrest, dan hun eigen voordeel !

Men hitst ze aan ja, om het algemeen stemrecht af te eischen ! en dan ? Wat zal het algemeen stemrecht uitbrengen ?

Veronderstellen wij zelf dat de socialistische aanvoerders boven komen (waar onder ons gezegd sterk valt aan te twijfelen) en wat dan ?

Dan zullen zij eene wet maken waardoor het werk zal bepaald worden op 8 uren daags en de loon gebracht op 5 franken !!!

Niets is gemakkelijker dan zoo eene wet te maken en voor te dragen !

Maar wie zal den loon betalen ? Alhoewel de zaken wat beter gaan, zijn zij nog verre van te bloeien : de dagloon blijft in evenredigheid met de vraag naar werk, de loon klimt als twee meesters naar eenen werkman zoeken, maar de loon daalt, als twée werklie achter eenen meester loopen !

Opdat het werk herleve en voortdurend bloeie, is er rust en kalmte noodig, en de oproer, het geweld neemt het betrouwen weg en doet de winkels sluiten !

Stads- & provincie nieuws.

Gemeente raad.

Zitting van zaterdag 25 juni om 6 uren 's avonds.

Tegenwoordig : MM. Meyers, burgemeester, Coart en Schaetzen, schepenen, Claikens, Ghinéau, Neven, Nicolaers en Slegers, leden.

Het proces-verbaal der vorige zitting wordt gelezen en goedgekeurd.

M. Burgemeester deelt verscheidene stukken aan den raad mede. M. Burgemeester zegt dat de bestendige Deputatie M. den député Slegers gelast heeft zich met het kollege van burgemeester en schepenen te verstaan aangaande de herstellingswerken aan het paleis van justicie van Tongeren uit te voeren.

Het is de bestendige Deputatie niet die eenen bouwmeester moet aanduiden vermits het tribunaal aan de stad toebehoort. De stedelijke regering zal eenen architekt noemen en zal kennis van deze benoeming aan de provinciale regeering geven. Indien de werken vervaardigd worden zal de bouwmeester betaald worden volgens de conditien van het cohier van lasten en indien de werken niet uitgevoerd worden zal hij door de provincie betaald worden. M. Burgemeester is van gedacht dat men M. Christiaens moet noemen omdat deze reeds een ontwerp opgemaakt heeft dat niet betaald geworden is.

Geene opmerkingen worden daartegen gemaakt.

M. Burgemeester geeft lezing van eenen brief aangaande den dienst der reizigerstreinen. Het publiek heeft de instelling gevraagd van den trein van Brussel die hier te Tongeren om 8 uren 's avonds aankomt, en het gouvernement heeft dit toegestaan als eene proefneming. MM. de Pitteurs, Meyers en Schaetzen hebben aan den minister doen opmerken dat de trein van Loon die te Tongeren om 4,40 uren nanoen aankomt geene correspondentie meer naar Luik heeft. De staat heeft geantwoord dat uit rede der noodwendigheden van den dienst deze trein niet vroeger te Tongeren kon aankomen en de Luik-Limburgsche companie heeft geantwoord, dat voor dezelfde reden, zij haren trein op Luik niet later kon doen vertrekken.

M. Burgemeester geeft nog kennis aan den raad van het besluit waardoor de leden van het besturend bureel van het atheneum genoemd worden alsook van eene depeche van M. den Gouverneur over de wachtgelden der schoolmeesters.

De raad gaat tot de dagorde over.

1° *Aanbesteding van petroel, proces-verbaal.*

Na eenige opmerkingen door verscheidene leden gedaan, wordt de aanbesteding goedgekeurd.

M. Claikens doet opmerken dat de prijs aan denwelken het hooi van den stadswal verkocht geweest is, belachelijk is. Toekomend jaar zal men vroeger daarvoor moeten zorgen.

M. Slegers. — Deze peloes is gemaakt voor de bevalligheid van het publiek en niet met het inzicht er profijt uit te trekken. De peloesen van den wal moesten minstens drie of vier maal per jaar afgemaaid worden. Men moest het gras voor niets geven om het doen op zijnen tijd af te maaien.

M. Claikens. — De straten worden maar twee maal per week gekuischd en hiervoren gebeurde dit driemaal per week. Men zou tot dit stelsel moeten kunnen terug komen in dit tijdstip van groote warmte.

M. Burgemeester. — Ik vraag niet beter maar de tijd is ver waar de straten drie maal per week geknischd werden. Onder de groote hitte kon dit stelsel goed zijn maar anders is het onmogelijk om uit te voeren.

Het water ontbreekt ons. Wij doen al wat wij kunnen.

M. Slegers. — Het ware voordeeliger de riolen te doen kuisschen.

M. Burgemeester. — Dat kost ons elke maal dertig franken. Dat is eene kwestie die te onderzoeken is.

2° *Grond gelegen neffens M. Joseph Christiaens. Vraag van rechtlijning door M. Joseph Christiaens.*

M. Burgemeester geeft lezing van eenen brief van M. Joseph Christiaens die betrekking heeft met zijne vraag van rechtlijning. M. Burgemeester zegt dat M. Christiaens voornemens is op zijnen eigendom te bouwen maar dat hij de façade van zijn gebouw naar den wal wil draaien waar geen weg is maar wel eene gracht. Indien daar later een wal gemaakt werd dan zou dit gebouw kunnen ingesloten worden. Volgens M. Burgemeester kan de raad geene rechtlijning aan M. Christiaens verguinnen.

M. Burgemeester zegt dat aan dien kant der stad er verscheidene uitgangen op den gemeente grond bestaan. Men zou aan de eigenaars een bewijs moeten vragen dat deze uitgangen hoegenaamd geen recht uitmaken.

Aangenomen.

3° en 4° *Plan van rechtlijning tusschen de St-Truidensche en de Steenderepoort en verkoop van gemeente grond langs den stadswal, kant der stad, tusschen de St-Truidenschepoort en de Hondstraat.*

M. Burgemeester, bloedverwant van M. Lamiune die een parceel grond wil aankoopen, verlaat de zitting. M. Schaetzen neemt het voorzitterschap over.

M. Coart legt de kwestie uit en M. Schaetzen geeft kennis van het cohier van lasten.

Geene opmerkingen worden daartegen gemaakt.

Geene opmerkingen worden daartegen gemaakt. De goedkeuring zal aan de bestendige deputatie gevraagd worden.

5° *Buurtwegen. Weg n° 5 onder Mulken, verbetering.*

M. Coart legt de kwestie uit. Wij beschikken over vele onde steenen, zegt hij : wij zullen een groot hulpgeld verkrijgen en wij zullen bijna geene kosten hebben.

Geene opmerkingen.

M. Nicolaers zegt dat er stilstaande waters in de omstreken der Plinius fontein zijn. Het schijnt dat de brug in de dreef twee voet te hoog ligt. Men zou dezen staat van zaken moeten doen nazien.

M. Slegers. — De brug in de dreef hoort aan de stad toe. Het werk dat moet uitgevoerd worden is een werk van gezondmaking. De brug moet hersteld worden.

M. Coart. — De buizen zijn reeds besteld.

M. Slegers. — Als eene regeering een werk verricht waarnit een bijzondere nut trekt, is het de gewoonte dat deze bijzondere in de kosten tusschenkomt. De eigenaar van het kasteel van Betho zou uit dit werk een groot nut trekken.

Er is nog een ander punt te onderzoeken.

De brug op den Hasseltschen steenweg, aan den ingang der dreef, heeft insgelijks herstellingen noodig. Het Geebroek is ongezond. De staat zou hier in de kosten moeten tusschen komen want de loop der waters is veranderd sedert het aanleggen van den ijzereuweg.

Hedendaagsch loopen al de waters door het Geebroek.

M. Slegers zou willen dat de regeering een advies aan M. den conducteur der buurtwegen en bruggen vrage.

M. Slegers doet opmerken dat de Fontein hedendaagsch zeer goed hersteld is, zeer goed onderhouden is en zeer veel door het publiek bezocht wordt. De herstelling van de brug is een noodzakelijk werk vermits men zoo den eigendom van de stad zou verbeteren. Daar moeten insgelijks eenige plantatien gedaan worden.

M. Coart is van dit advies. Weldra zal men zich met dit punt bezig houden.

6° *Buurtwegen. Weg van Henis, rechtlijning.*

M. Burgemeester legt de kwestie uit en deelt verscheidene opmerkingen mede over dit punt door MM. Jean Christiaens en G. Aerts-Christiaens gedaan.

M. Schaetzen. — Al onze nieuwe straten zijn te smal. Men moest geene nieuwe straten maken van minder dan 10 meters breedte.

De raad stemt over de kwestie van te weten of de eerste plan van rechtlijning zal behouden worden. Deze plan wordt verworpen.

7° *Bureel van weldadigheid, rekening van 1886.*

M. Burgemeester deelt de rekening mede. Na eenige opmerkingen gedaan door MM. Coart, Schaetzen en Slegers wordt de rekening goedgekeurd.

8° *Bureel van weldadigheid en burgerlijke godshuizen : vergunning van grond in het kerkhof, giften, nanneming.*

Geene opmerkingen.

9° *Hoofdkerk van O. L. V. rekening van 1886.*

Goedgekeurd. M. Schaetzen onthoudt zich.

10° *Kerk van St-Jan-Baptista, rekening van 1886.*

Goedgekeurd.

11° *Kerkhof, vergunning van grond, vraag van M. Van Neuss.*

De raad geeft een gunstig advies.

12° *Pensioen. Vraag ingediend door Madame Sablon, weduwe van M. Renard, oud professor in het college der stad.*

De raad geeft een gunstig advies.

De zitting wordt alsdan met geslotene deuren voortgezet. De raad noemt M. L. Nelissen professor in de teekenschool in vervanging van M. J. Libot, die tot een ander ambt benoemd is.

M. Buls, een vies man die burgemeester van Brussel is, stond een dezer dagen recht in de Kamer der Volksvertegenwoordigers, om uitleggingen te vragen over een feit, zeide hij, van het grootste belang. Wat was er gebeurd ? Luistert :

Te Boom, eene gemeente der provincie Antwerpen, bestaat de gemeenteraad uit 9 liberalen en 4 katholieken, en M. Thonissen heeft daar eenen burgemeester tusschen de katholieken genoemd. Zulke handelwijze, voegde M. Buls er bij, is regelrecht in strijd met alle recht en ik verzoek het gouvernement daarover uitleggingen te geven.

M. Thonissen heeft geene moeite gehad om M. Buls op zijn plaats te zetten. Hij heeft herinnerd wat er omging in den tijd toen de liberalen aan het roer waren. Als er ergens maar een enkel liberaal in den raad was, dan werd deze burgemeester genoemd, onder voorwendsel dat de burgemeester de man van het gouvernement moest zijn.

Wij Tongenaren herinneren ons nog wat hier gebeurd is ten tijde van het liberaal ministerie. De liberalen waren in minderheid in den gemeenteraad en M. Rolin benoemde niet alleen den burgemeester maar nog de twee schepenen tusschen de liberale minderheid, doch wij herinneren ons niet dat M. Buls of een zijner vrienden daartegen geprotesteerd hebben.

Te Boom waren groote redenen om den burgemeester tusschen de minderheid te noemen ; maar welke redenen kan men bijbrengen om te rechtvaardigen wat hier te Tongeren gebeurd is ?

Altijd twee maten en twee gewichten : Als de liberalen aan het ministerie zijn en dat er maar drie liberalen in den gemeenteraad zijn, dan moet de burgemeester en de twee schepenen liberaal zijn. Is er maar een liberaal dan wordt hij burgemeester, volgens het principe dat de burgemeester de man moet zijn van het gouvernement : zoodra de liberalen in meerderheid zijn, al bestaan er dan ook de grootste redenen om den burgemeester tusschen de minderheid te kiezen, dat mag niet zijn, zoo niet zal M. Buls in de kamer protesteeren.

De flauwe zeever welke het geuzenbladje wekelijks aan zijne onnoozele lezers verkoopt, wordt toch nu te kwak om er op te antwoorden. Het geuzenblad, met zijn klein verstandje, weet heel goed dat het hier te Tongeren maar heel slap met de geuzerij uitziet. Het kan en het durft de daden zijner meesters niet verdedigen : het kan niet uitleggen waarom zijne patronen zich onthouden hebben herhaalde achtereenvolgende malen de zittingen van den gemeenteraad bij te wonen, als de grootste belangen der stad er besproken werden en wat de openbare statswerken aangaat, daarover zwijgt het bladje dat het zweet.

Weet ge nu lezers wat het bladje uitgevonden heeft om zoo wat poeier in de oogen der onnoozele sukken te werpen als het niets meer te zeggen heeft ? Ehwel ! dan stelt het ons onveranderlijk de volgende vraag : « *Postrijder*, wat denkt gij over Mozes en de bybel ? » Mozes en de bybel, ziet ge, dat isal wat het geuzenbladje op de lippen heeft als het zijne meesters niet durft verdedigen en op onze vragen niet antwoorden kan. Als het ons deze vraag stelt, dan weten wij dat er niets anders uit het geuzending te krijgen is. Dat duurt nu zoo al maanden en maanden lang en vooral sedert eenigen tijd gaat er niet eene enkele week voorbij of het geuzenbladje stelt ons deze zotte vraag. Dat is voor ons het klaarste bewijs dat het bladje hoegenaamd niets serieus te zeggen heeft en dat het goed weet dat de geuzerij in heel slappe

---

EENE HERINNERING

UIT DEN

VENDEESCHEN OORLOG

Blanche de Beaulieu.

(VERVOLG.)

— Zeer wel, mijne vrienden, zegde hij lachende en op zijnen stoel heen en weder schuivende ; zeer wel, ik zie geerne dat gij op uwe hoede zijt, doch herneemt uwe plaatsen weder, er is niets voor u te doen.

— Maar van waar dat gerucht ? vroeg Marceau.

— Och ! niets, zegde Delmar, het zijn de gevangenen van dezen nacht die doodgeschoten worden.

Blanche gaf eenen gil van afschrik : Oh ! die ongelukkigen ! riep zij uit.

Delmar zette het glas, hetwelk hij reeds aan zijne lippen gebracht had, neder, en keerde zich langzaam tot haar.

— Ah ! dit gaat goed, zegde hij ; wanneer nu de soldaten als vrouwen sidderen, zal men de vrouwen als soldaten moeten kleeden ; het is waar, gij zijt nog zeer jong, liet hij er op volgen, beide hare handen vattende en haar in het aangezicht ziende, doch ge zult er u wel aan gewennen.

— Oh ! nooit ! riep Blanche weder uit, zonder te bedenken hoe gevaarlijk het voor haar zijn moest, in tegenwoordigheid van zulk eenen getuige diergelijke gevoelens te belijden. Nooit zal ik mij aan diergelijke wreedheden gewennen.

— Kind ! herman Delmar, hare handen loslatende, gelooft gij dat men een volk hervormen kan, zonder dat er bloed gestort worde ; dat men partijschappen dempen kan, zonder een schavot op te richten ?

Blanche wierd aldus genoodzaakt het gesprek voort te zetten.

— O ! zegde zij bevende, zijt gij wel zeker dat God u het recht heeft gegeven om te dooden !

— Doodt God dan niet ? vroeg hij.

— O ja, doch God ziet verder dan het leven, terwijl de mensch, wanneer hij doodt, niet weet wat hij geeft noch wat hij neemt.

— Nu, luister naar mijnen raad, ik wil er u wel eenen geven : bewaar uwe wijsgeerige overdenkingen en uwe schoolsche onderwerpingen om uw eigen leven te verdedigen, wanneer gij ooit in de handen van Charette of Bernard de Marigny mocht vallen, want zij zouden u niet genadiger behandelen, dan ik hunne soldaten behandeld heb. Wat mij betreft, het zonde u misschien berouwen, die in mijne tegenwoordigheid te herhalen ; houdt dit goed in uw gedacht. Hij ging daarop heen.

Er volgde een oogenblik van diepe stilte. Marceau legde zijne pistolen neder, welke hij onder dit gesprek geladen had.

— O ! zegde hij, hem met zijnen vinger nawijzende, nooit is eenig mensch zonder het te weten, de dood zoo nabij geweest als hij. Wilt gij wel gelooven, Blanche, dat wanneer hem een woord, een teeken ontvallen was, ten bewijze dat hij u herkend had, een kogel hem voor zijne onvermetelheid gestraft zoude hebben.

— O mijn God ! zegde zij en verborg haar gelaat in hare handen.... wanneer ik bedenk dat mijn vader in de handen van dezen tiger vervallen kan ; dat indien hij dezen nacht ware gevangen genomen, hij welligt daar voor mijne oogen.... Het is afgrijselijk ! wreedaardig ! is er dan geen medelijden meer in deze wereld ? O ! vergeef mij, vergeef mij, zegde zij tot Marceau, wie meer dan ik, is van het tegendeel overtuigd ?

In dit oogenblik trad de knecht binnen en berichtte dat de paarden gereed stonden.

— Laat ons vertrekken ! in Gods naam, laat ons vertrekken ! er is bloed in de lucht welke wij hier inademen.

— Welaan, gaan wij, antwoordde Marceau en zij klommen de trappen af.

III.

Marceau vond beneden aan de deur een detachement van dertig mannen, hetwelk den opperbevelhebber te paard had doen stijgen om hem naar Nantes te begeleiden. Dumas vergezelde hem een eind weges ; doch op eene mijl afstand van Chollet, drong zijn vriend er sterk op aan dat hij zoude terugkeeren, want verder komende wierd het gevaarlijk alleen te zijn. Hij nam derhalve afscheid van hem, joeg zijn paard in galop en verdween achter eenen hoek van den weg.

Daarenboven verlangde Marceau met zijne jeugdige gevangene alleen te zijn. Zij had hem de geschiedenis van haar leven beloofd, en het scheen hem toe dat dezelve zeer belangrijk moest zijn. Hij voerde zijn paard nader bij dat van Blanche.

— Welaan ! zegde hij tot haar, nu dat wij alleen zijn en nog eenen verren weg hebben af te leggen, spreken wij over het een of ander spreken wij over u. Ik weet wie gij zijt, maar dit is alles. Hoe bevond gij u bij die vereeniging ? Van waar komt de gewoonte welke u eigen is van manskleederen te dragen ? Spreek, wij soldaten hooren gewoonlijk niets anders dan korte en harde woorden, spreek gij nu eens veel en lang over u en uwe kindschheid tot mij, ik bid u.

Marceau, zonder juist te weten waarom, kon zich, tegen Blanche sprekende, volstrekt niet gewennen, aan de lompe en gemeenzame wijze van uitdrukking der republikanen.

Blanche verhaalde hem daarna hare levensgeschiedenis, hoe zij reeds in hare vroegste jeugd hare moeder had verloren en dus als kind aan de verzorging van den marquis de Beaulieu was overgelaten geweest ; hoe hare opvoeding aan eenen man toevertrouwd zijnde, haar met bezigheden van verschillenden aard gemeenzaam gemaakt hadden, welke, toen de opstand der Vendee uitbrak, haar zoo nuttig waren geworden en haar vertoorlooid hadden haren vader te volgen. Zij verhaalde hem al de gebeurtenissen van dien oorlog, sedert den oproer van St Florent, tot op het gevecht, waarin Marceau haar het leven redde. Zij sprak lang achteraan zoodat hij haar verzocht had, want zij bemerkte dat zij met belangstelling wierd aanhoord, en toen zij haar verhaal geeindigd had, zagen zij aan den gezichteinder Nantes liggen, waarvan de lichten hun reeds tegen flonkerden. Zij staken de Loire over en weinige oogenblikken daarna lag Marceau in de armen zijner moeder.

Na menigvuldige omhelzingen, stelde hij aan zijne familie zijne jeugdige reisgenoote voor ; weinige woorden waren genoeg om zijne moeder en zusters eene levendige belangstelling voor haar in te boezemen. Nauwelijks had Blanche het verlangen te kennen gegeven, om de kleederdracht van haar geslacht te hernemen, of de beide meisjes trokken haar om strijd met zich voort en betwistten zich het genoegen haar te kleeden.

Dit gedrag, hoe natuurlijk het in den eersten oogopslag schijnen mocht, kreeg eene hooge waarde door de omstandigheden des tijds. Nantes verzuchtte onder het konsulaat van Carrier. Het bloed stroomde door de straten, en Carrier, die voor Robespierre was, hetgeen de hyena voor den tiger en de jakhals voor den leeuw is, zwelgde het zuiverste van dat bloed, den tijd afwachtende waarop hij het zijne daarmede vermengen zoude. Doch de naam van Marceau alleen beschermde zijne familie tegen dien bloedhond. De republikanische beroemdheid, welke de generaal verworven had, was zoo vlekkeloos, dat zelfs geene verdenking op zijne moeder en zusters rusten konde. Van daar dat eene derzelve, een jong meisje van zestien jaren, als vreemd van alles wat er rond haar gebeurde, beminnen weder bemind wierd, en de moeder van Marceau, die in haren schoonzoon eenen tweeden beschermer meende te vinden, zoo wel zij dit voegzaam konde, op de voltrekking van het huwelijk aandrong, hetwelk op het punt was van voltrokken te worden, toen Marceau met de jeugdige Vendeesche schoone te Nantes aankwam. Deze terugkomst was in dit oogenblik eene dubbele vreugd.

(Wordt vervolgd.)